

[Mimi Jakobsen]

Vel har både borgerlige politikere og den borgerlige regering i årevis og med rette kritiseret Socialdemokratiet for, at det overhovedet ikke tog underskuddet på statsbudgettet alvorligt nok, men nu står vi faktisk med en borgerlig regering og et underskud, der i år tegner til at blive 19 mia. kr. og næste år 30 mia. kr., og jeg synes, det er forbløffende, så stiltørdigt det går hen over både den konservative og over Venstres ordfører, det må jeg sige! Når jeg tænker på de slag, der har været udkæmpet i folketingsalen under socialdemokratiske regeringer, når der var underskud på statsbudgettet, bliver man lidt i tvivl om, hvad der nu er højre og venstre i denne sal, i hvert fald i denne sag. Men man skal ikke blive fanatisk.

Man har også bebrejdet Socialdemokratiet – ofte og med rette – at det på et tidspunkt, hvor der var disse store underskud, alligevel forærede penge til folk. Socialdemokratiets model var ofte social genopretning eller forhøjelse af sociale ydelser. Regeringens model hedder skattelettelse, men tendensen er den samme: man har et underskud, som er alvorligt, og som burde nedbringes noget mere, og alligevel finder man anledning til at gøre det lidt lettere at være dansker.

Så vil jeg gå over til nogle ting, som jeg ikke forstår, og det bliver selvfølgelig med alvorlig fare for at overskride min taletid, der kun er sat til 20 minutter, men jeg må prøve at tage det i hovedpunkter og udvælge enkelte temaer.

Når man har en borgerlig regering med de synspunkter, som en borgerlig regering har og må have, der står med et underskud, der vokser til nu 30 mia. kr. i 1991 – lad os endelig håbe, det ikke bliver højere – forstår jeg ikke, at den ikke fremsætter øgede besparelsesforslag. Jeg ved godt, det ikke er nemt. Jeg ved også godt, at det kan være svært at få det igennem denne folketingsal. Det kan også være svært at snakke med CD om nogle af forslagene. Alt indrømmet. Men ærlig talt burde det vel være en borgerlig regerings opgave at gøre det sure job, hvis den vel at mærke mener det alvorligt. Jeg forstår det ikke.

Når man så har dette underskud, forstår jeg stadig væk heller ikke, at man så alligevel kan love skattelettelse – og ikke alene love det, men fremsætte forslag om det med fare for, at de kan blive vedtaget på et eller andet tidspunkt.

Jeg forstår heller ikke, at man ikke, hvis man, som det hedder i åbningstalen, vil begrænse de u hensigtsmæssige skattebegunstigelser til erhvervene – det må være, fordi man synes, det er noget grisefy, og at det vel nok er forfærdeligt, at erhvervene har haft disse skattebegunstigelser – bruger dem til at nedbringe underskuddet med, når man mener, det er så fornuftigt at afskaffe dem, hvad jeg tvivler på.

I budgetredegørelsen på side 10 om statsfinansieringen skriver man: »En afgørende vending for statsfinansieringen forudsætter imidlertid, at der skabes fornyet økonomisk vækst i den private sektor.«

Det kan jeg sådan set godt forstå, men jeg kan ikke forstå, at man så, så vidt jeg hurtigt kan regne det ud, alene i kraft af finansieringen af afskaffelsen af 6 pct.-skatten, lægger 4 mia. kr. over på erhvervslivet. Her taler jeg ikke om de lidt underlige ordninger med australske dollars, og jeg ved ikke hvad, men om de byrder, som det almindeligt producerende, eksporterende erhvervsliv får: 4 mia. kr. i nettobyrder, så vidt jeg kan regne det ud. Jeg tror, de får 600 mio. kr. til foræring, det er de sikkert glade for, og i 1992 et endnu højere beløb, jeg tror, det bliver 7 mia. kr. Hertil kommer så, hvad der ligger i det finanslovsforslag, som vi har til førstebehandling i dag.

Det er på den baggrund, at CD har spurgt regeringen: Hvor er vi egentlig henne nu i samlet belastning af erhvervenes omkostninger? Erhvervene kan være ligeglade med, om det står på finansloven eller det står under finansiering af 6 pct.-skatten. Hvis begge dele bliver vedtaget, og det kan vi så have forskellig mening om, ryger der et antal milliarder ud, og jeg kan ikke forstå, at det skulle være at starte den økonomiske vækst. Jeg tror godt, jeg kender det officielle svar på spørgsmålet, for det har selvfølgelig noget at gøre med, at når man lempet 6 pct.-skatten, får alle lyst til at arbejde mere. Jeg tvivler. Jeg tror, at der i dagens Danmark vil være masser af lønmodtagere, der, hvis de får lidt luft i økonomien, vil sige: Så kan mor gå på deltid, eller også kan vi prøve at indrette os noget bedre med nedsat tid for at være sammen med vores børn, nu vil vi ikke være så forjagede osv. Det er lidt kedeligt for produktionen, men det er menneskeligt meget sympatisk, og jeg tror faktisk ikke på, at alle mennesker automatisk vil økse ud og tage overarbejde og gøre alt